

Fatale overdracht

Fatale overdracht

Céline Berton

Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen
berust op toeval.

Schrijver: Céline Berton

Eerste druk 2015

Coverontwerp: Céline Berton

ISBN: 978 94 021 2727 0

© Céline Berton

Voor Hans. De enige mens ter wereld die gek genoeg is om het met mij uit te houden.

Naakt

Het is donker. Pikdonker. En ik heb het koud. Ik weet niet waar ik ben, of hoe lang ik hier al ben. Ze hebben mijn kleren afgenomen toen ze me hier brachten.

Het went niet, het naakt zijn. Het is raar, maar mijn uurwerk mis ik nog het meest. Niet dat ik nu de tijd zou kunnen lezen, ondertussen zouden zelfs de lichtgevende wijzers niet meer te zien zijn. Het is eerder het gevoel van het bandje rond mijn pols dat ik altijd als geruststellend heb ervaren. Nu voelt het alsof ik een gat in mijn arm heb.

Ik heb geen honger. Eens per dag gaat de deur open en krijgen we een portie verrassend normaal eten. Al heb ik er geen idee van wat ik zou moeten verwachten in een situatie als deze. Het is niet zo dat ik echt ervaring heb met het hele ontvoeringgebeuren. Ik probeerde eerst nog de maaltijden te tellen en aan de hand daarvan de dagen bij te houden, maar ik ben de tel nu al een tijd kwijt.

De ondoordringbare duisternis maakt dat elke andere zintuiglijke prikkel duizendmaal wordt uitvergroot. Elke ademhaling, hoe stil ook, dondert als een hels lawaai dwars door de stilte. Elk hoestje of kuchje weergalmt door de ruimte en doet me in paniek opschrikken.

Het stinkt hier. De geur van vochtige kelders vermengd met menselijk zweet, urine, uitwerpselen en angst. Telkens wanneer ik de stank even lijk te vergeten dwingt de ijle lucht me om heel diep adem te halen en slaat het misselijk makende parfum terug in mijn gezicht. Erger en intenser dan voorheen. Ik proef de stank vanachter in mijn keel, het is een zurige gast die niet wil weggaan. Ik durf er niet aan te denken hoe ik zelf ruik.

Mijn huid jeukt en ik voel dat ik mezelf op verschillende plaatsen helemaal heb open gekrabd. Ik denk dat ik vlooiënbeten heb, wat betekent dat hier op een zeker moment dieren hebben gezeten. Ik wil er niet aan denken. Hier en daar zijn de wondjes geïnfecteerd. Ook mijn lichaam vecht om te overleven.

Mijn rug doet voortdurend pijn. Er bestaat gewoon geen manier om op deze kale vloer een comfortabele houding aan te nemen. De grond hier is ruw en kil. Bovendien zijn mijn gewrichten stram en stijf van de vochtige koude in dit helzwarte gat.

Rondstappen doet pijn aan mijn voeten. Ik doe het op de tast. Elke keer ik met mijn voeten op een steentje of oneffenheid op de vloer stap voel ik de pijn dopplergewijs verspreiden door mijn vel en vlees. Ik kan niet anders dan wachten tot mijn zenuwuiteinden uit gezinderd zijn, hoewel ze voortdurend alert lijken voor een volgende hindernis.

De muren zijn volgens mij bakstenen die bedekt zijn met één of ander cement. In vergelijking met de vloer zijn ze zacht en vriendelijk. Ik betrap mezelf er op dat ik vaak gedachteloos die muren zit te strelen. Het houdt me kalm.

Het gebrek aan tijdsbesef en het niet kunnen zien maakt me waanzinnig. Ik heb altijd geleerd dat angst in golfbewegingen komt en weer gaat. Als de zee die op je af stormt bij vloed, maar dan met even grote zekerheid weer wegtrekt bij eb. Hier leer ik dat de angst enkel komt en erger wordt. Ze gaat nooit. Als de deur open gaat valt er een bundel licht binnen. Het feit dat het niet altijd even fel is doet me vermoeden dat het daglicht is. Ik zwelg de stralen, de volle vijf seconden die me doen beseffen dat ik nog steeds menselijk ben.

Hoofdstuk I

Je zou kunnen zeggen dat het een werkdag was zoals elke andere, ware het niet dat het werken in een therapeutisch centrum per definitie niet voor gewone werkdagen staat. Louise stond vroeg op; 's zomers kon ze nooit lang slapen. Een douche, ontbijt. Tand en poetsen en haar weerbarstige krullen in een paardenstaart proberen te proppen. De fiets op. Het verkeer naar het centrum was druk, maar niet zo erg als buiten de vakanties. Ze genoot van de zeelucht terwijl ze voor zich de stad zag ontwaken. De ochtendzon scheen op haar gezicht. Ze genoot intens van de prikkelende stralen op haar huid.

Sommige mensen weten wat ze willen doen met hun leven nog voor ze kunnen praten. Dokter, piloot, kapster, brandweerman. Andere mensen vinden hun roeping later pas, starten in het ene en rollen uiteindelijk in het andere. Veel mensen gaan hun hele leven werken, maar vinden nooit echt hun missie in het leven. Louise wist ook niet wat ze wilde worden. Ze zat in het laatste jaar secundair en moest een keuze maken. Ze had niet de intentie om mensen te helpen. Ze koos psychologie omdat er weinig verplicht bij te wonen colleges waren. Louise was vrij lui van aard en bovendien niet erg sociaal vaardig. Ze koos voor Gent omdat ze thuis weg wilde. Niet dat ze een slechte thuis had, maar Louise had het gevoel dat aan de kust blijven haar nooit de kans zou bieden om eens niet te doen wat haar ouders van haar verwachtten. Haar vader was een weduwnaar met drie

zonen toen hij haar moeder leerde kennen. Louise was het enige kind van hen samen. Je kan je voorstellen dat opgroeien als jongste kind en meisje tussen allemaal overbeschermende halfbroers wel enigszins beklemmend kan zijn.

De relatief weinige lesuren aan de universiteit waren een zegen, zeker voor iemand die er de voorkeur aan geeft om alleen te zijn. De interesse voor het onderwerp kwam er door de cursussen en de leerboeken die Louise in haar eentje op haar kot één na één verslond. Tegen de tijd dat de studenten aan de verplichte practica toe waren had Louise zich zodanig in de materie gewenteld dat ze het wel zag zitten om ook actief de psychologie te gaan bedrijven. Ze studeerde na meerdere herexamens af met voldoening en met een welbepaald plan hoe haar verdere leven er zou gaan uit zien. Werk vinden. Carrière maken. Een eigen stek vinden. De realiteit van een barslechte economie en een overaanbod aan psychologen haalden haar al snel in. Het feit dat Louise zichzelf helemaal niet goed kon verkopen aan potentiële werkgevers speelde ook wel een rol, wist ze. Ze was nooit in staat om iets beter voor te stellen dan het in werkelijkheid eigenlijk was, wat niet ideaal is als je iemand moet overtuigen om je aan te nemen. Louise had vaak het gevoel dat ze werkgevers uiteindelijk aan het overtuigen was om haar de job net niet te geven.

De eerste paar jaar na haar afstuderen rolde Louise van de ene job in de andere. Vervangingen, korte projecten. Ze was na haar periode op kot nooit meer terug naar huis gaan wonen. Haar ouders hadden haar heel vaak financieel moeten bijstaan, tot grote ergernis van haar broers, die vonden dat ze maar eens moest bewijzen dat ze mama en papa niet meer

nodig had. Maar ze woonde dus alleen en er moest brood op de plank komen. Ze kon het zich absoluut niet veroorloven om te zitten wachten op de ideale job. Louise deed van alles en overwoog enkele keren serieus om er de brui aan te geven en definitief een andere richting in te slaan.

Tot ze op een morgen op de achterkant van de zondagkrant een advertentie zag staan. Ze zag het als een laatste poging. Ze was eigenlijk niet eens echt gemotiveerd om werkelijk de job te gaan doen die werd aangeboden. Een sollicitatiebrief en vier gesprekken later werd ze, tot haar eigen grote verbazing en die van haar ouders, aangenomen in een groepspraktijk. Dat was anderhalf jaar geleden.

Louise fietste ruim op tijd het centrum van Oostende binnen. Het was een warme zomerdag. De kuststad bruiste reeds van bedrijvigheid. Ze hield van deze stad. Ze was er geboren en opgegroeid. Ze was er naar school geweest. Had er haar eerste vriendje gekust in de Gossip, een café ergens in de Langestraat, de uitgaansbuurt. Ze wist niet zeker of de zaak nu nog bestond; ze veronderstelde dat het café verdwenen was, net zoals verschillende andere zaken waar ze als tiener vaak kwam.

Je houdt van de Koningin der Badsteden of je haat haar. Bij Louise hadden de liefde voor de architectuur en de zee altijd de bovenhand gehaald op de bittere realiteit van armoede en misdaadcijfers. Het werk lag pal in het midden van de stad. Als je de straat overstak belandde je zo in het Leopoldpark, waar zich het bloemenhorloge bevindt en waar Louise in de zomer vaak, op een bankje, haar boterhammen ging opeten. De praktijk bestond uit een samenraapsel van sociale en medische beroepen. Louise was aan de job begonnen met een heleboel vooroordelen en behoorlijk wat schrik voor de

mensen die ze misschien zou tegenkomen. Over het algemeen vermeed Louise mensen die ze niet kende en wist ze niet echt wat gezegd in een gesprek. Nu zou ze haar job ervan maken. Na drie weken in de praktijk wist ze al dat ze nooit meer iets anders wilde doen.

Het had Louise heel veel tijd en moeite gekost om in de praktijk haar plekje te vinden. Ze was een eenzaat. De sociale sector daagde haar echt elke dag opnieuw uit om haar grenzen te verleggen en contacten te leggen. Iets wat er tot haar grote spijt nooit echt gemakkelijker op werd. Hoe kan iemand die zo moeilijk met mensen overweg kan in godsnaam psychologe zijn? In haar eigen bureau, tijdens de therapeutische sessies, viel haar sociale handicap gelukkig weg. Daar was ze op haar gemak, zat ze in haar natuurlijke habitat. De cliënten vonden moeilijk zelf hun weg tot bij de nieuwe psychologe van het centrum. De collega's sluisden ze bewust door, zetten ze bijna over de drempel om met Louise te komen praten. Eens ze geweest waren, bleven ze meestal ook komen, wat ervoor zorgde dat de jonge psychologe niet volledig wegzakte in faalangst. Louise was altijd al goed geweest in het onttrekken van informatie aan mensen. Waarschijnlijk was het ook net datgene wat haar meezat in haar job. Ze was echter niet in staat om een gewoon luchtig gesprek te voeren. Haar eigen therapie had daar niets aan veranderd.

Louise liep door naar haar kleine kantoortje op het tweede verdiep van het gebouw. Ze was als laatste toegekomen in het team. Ze had de overschot gekregen, zou je kunnen zeggen. Haar werkkamer was de kleinste in het gebouw en er zat slechts één raam dat bovendien uitkeek op de bakstenen

muur van het appartementsgebouw naast de deur. Louise had een vaag vermoeden dat ze het hok, want zo noemden ze het ook, eigenlijk als bergruimte wilden gebruiken. Ze herinnerde zich nog goed dat Trees haar de eerste dag enigszins verontschuldigend aangekeken had toen ze Louise haar therapieruimte toonde. De jonge vrouw vond het echter meteen fantastisch. Ze had nog nooit een eigen bureau gehad. Het voelde zo volwassen om een vaste werkplek te hebben. Ze kreeg budget om de kamer te schilderen (wat gezien de kleine oppervlakte reuze meeviel, ze koos trouwens voor een fris limoengroen) en kocht in de Ikea een tapijt dat ongeveer de hele vloer bedekte. Wat posters en een assortiment van grote en minder grote planten maakten het geheel af. Het meubilair in de microscopisch kleine ruimte was, net als in de rest van het centrum, wit, strak en hypermodern.

Louises bureau lag, zoals gewoonlijk, vol papieren en administratie die ze ooit wel eens ging inhalen. Ze zat zelden aan dat bureau, zeker als ze gesprekken voerde. Ze had het ding samen met haar bureaustoel in de hoek aan het venster gezet, voor het licht. Om te werken zat ze meestal in één van de drie lichtgrijze clubzetels.

Ze gooide haar rugzak in één van die stoelen. Computer aan. Mails checken. Vlug even online de krant lezen. De berg administratie lag naar Louise te lonken maar ze blokkeerde dat zicht zeer efficiënt door zich volledig op het pc-scherm te concentreren.

Geklop op de deur en een eerste cliënt kwam binnen. De ochtend ging snel voorbij. Louises afspraken kwamen redelijk stipt, behalve dan die paar die altijd te laat kwamen of die gewoon hun kat zonden. Ze zou ze wel aanspreken als ze hen in de gang tegenkwam, of de centrumarts, dokter

Xavier (dokter X voor de collega's) zou ze indien nodig wel terug naar haar toe oriënteren. Een telefoontje tussenin voor een crisissituatie die uiteindelijk snel kon worden opgelost en voor ze het wist was het middag.

Om twaalf uur stipt klopte Trees aan de deur. "Samen lunchen?", vroeg ze met een brede uitnodigende glimlach.

Louise wierp een blik op de roze Hello Kitty boterhammendoos in haar tas. Een doos die ze die morgen nog snel had gevuld met brood van drie dagen oud. Ze had geprobeerd om de korsten te reanimeren met dikke laag choco. Zonder veel nadenken koos ze voor de aantrekkelijkere optie. Ze gooide de lunchdoos discreet in haar openstaande lade, nam haar jas van de rug van haar bureaustoel en stapte toen mee met Trees de gang in. Buiten op de stoep stootte Trees Louise aan met haar ellenboog.

"Kijk daar eens", zei ze en ze knikte met haar hoofd naar een blitse sportwagen die aan de overkant van de straat stond geparkeerd. "Dikke auto, inclusief knappe chauffeur, niets voor jou?"

In wat Louise herkende als een BMW Z4 zat een jonge man druk in zijn smartphone te praten. Hoe kwam het dat Louise de auto herkende? Opgroeien tussen drie jongens gaf haar wel een voorsprong op dat gebied. Ze wist niet hoe ze de kap van een auto moest openmaken, maar kon wel behoorlijk wat automerken en types herkennen. Even keek de kerel op. Zijn ogen waren recht op de twee vrouwen gericht. Hij ving Louises blik en ze voelde dat ze bloosde. Hij was inderdaad knap. Meer zelfs: hij was mooi, van het soort waar ze reclameposters van drukken of beeldhouwwerken van maken. Kort zwart haar, dat niet helemaal effen leek te zijn en net genoeg in de war lag om perfect te zijn. Een mannelijke

kaaklijn en een rechte neus. Zelfs van de overkant van de straat kon Louise een paar knalblauwe ogen detecteren. Toen hij lachte zag ze een rij perfecte witte tanden. Ze besepte dat ze staarde en sloeg betrapt haar ogen neer.

Trees trok Louise mee aan haar arm. Ze lachte luid: “Zo krijgen we je nooit van ’t straat, Louise!”

“Niets voor mij, teveel blingbling”, mompelde de jongere vrouw terwijl ze stiekem nog eens achterop keek. “Zo’n kerels hebben toch nooit aandacht voor mij”, dacht ze bij zichzelf.

Trees was zo’n 18 jaar ouder dan Louise en verpleegkundige. Ze was groot en blond en zag er helemaal geen veertig uit. Ze werkte al in de praktijk sinds Dr. X die 20 jaar eerder had opgestart. Trees zat op dat moment net in een lelijke scheiding. Ze was met haar twee, toen nog kleine kindjes van haar jeugdliefde weggevlucht. Een uiterst charmante man die achter gesloten deuren losse handjes had en daarin ook zijn zonen niet ontzag. Dr. X was heel begripvol en kon betere uren bieden dan ze in gelijk welk ziekenhuis zou moeten doen. Trees werkte extra hard, ze stond immers voor alles alleen en kon het zich niet veroorloven om zonder inkomen te vallen. Dr. X, toen een jonge veertiger, was heel tevreden over Trees. Zo tevreden zelfs dat hij haar op een dag, tussen twee patiënten door, op één knie ten huwelijk vroeg. Trees hielp hem op zijn benen en gaf hem formeel de toelating om haar het hof te maken. En dat deed hij: hij nam haar mee uit, deed zijn best om haar kinderen te leren kennen en gaf haar de tijd om even verliefd op hem te worden als hij al was geweest vanaf de eerste keer dat hij haar zag.

Ondertussen waren ze zoveel jaren verder. Ze waren nog steeds samen, de kinderen stonden op eigen benen en het

centrum bleef maar groeien. Dr. X was tegenwoordig helemaal kaal en zijn netjes getrimde baardje was zilvergrijs geworden. Hij moest sedert enkele jaren een bril dragen, waar hij zo nu en dan streng over heen tuurde. Dat deed hij vooral als hij de ernst wilde benadrukken van wat hij aan het vertellen was. Trees was enkele kilootjes bijgekomen, en moest nu geregeld naar de kapper om haar haren blond te houden, maar ze waren gelukkig.

Om de hoek van het centrum was een kleine bistro waar ze lekkere lunches maakten en daar gingen de twee vrouwen heen. Het interieur was er wat oubollig, maar de waardin was vriendelijk en het eten smaakte er altijd een beetje als zondagse kost bij je oma.

Ze namen allebei een dagschotel. Louise had honger als een paard en viel aan. Trees praatte honderduit over Dr. X, de kinderen en de reis die ze hadden geboekt. Louise luisterde vooral, liet haar vriendin het gesprek voeren.

“Hé dromer!”, zei Trees plots. “Je bent er helemaal niet bij hé?”

“Och, gewoon...”, stamelde Louise verontschuldigend, “een casus waar ik op aan het piekeren ben.”

“Schat”, zei Trees, “je werkt gewoon veel te hard. Ben je zeker dat je niet gewoon met je gedachten bij die knapperd van daarnet zit?” Pretlichtjes schitterden in haar ogen.

“Natuurlijk niet!”, loog Louise, “Ik kan je verzekeren dat al mijn gedachten heel puur en werk-gerelateerd zijn!”

Trees keek Louise met haar meest bezorgde moederblik aan en zei toen: “Je moet echt wat meer ontspannen lieverd. Wat jong zijn. Wanneer was de laatste keer dat je nog eens iets leuks hebt gedaan?”

“Dat zal de baas graag horen. Moet jij me net niet aanmoedigen om meer te werken?”, vroeg Louise, in een poging om het thema om te gooien.

“Ik ben de vrouw van de baas. Dat wil zeggen dat ik eigenlijk de baas van je baas ben. Nee serieus, wanneer heb jij je nog eens goed laten gaan?”

“Euh, gisteren?”, stamelde Louise. Ze dacht met een vaag gevoel van schaamte terug aan de avond voorheen, die ze in de zetel had doorgebracht met het volle en zeer bevredigende gezelschap van een dubbele reep chocolade met nootjesvulling.

Alsof ze de gedachten van haar collega kon lezen zei Trees: “Schatje, in je eentje thuis zitten telt niet.”

“Ik was niet in mijn eentje”, bromde Louise. “Marcel was erbij.”

“Je oude rosse kater kan je bezwaarlijk goed gezelschap noemen lieverd”, zei Trees. Voor ze verder kon gaan met haar preek nam haar vriendin de kaart terug: “Ik wil nog een dessert. Mijn dieet is toch al naar de knoppen voor vandaag.”

Trees begreep de hint en riep de bediening.

Na een grote chocomousse rekenden ze af en stonden ze op. Minder dan een uurtje later zouden de patiënten alweer te beginnen toestromen. Louises agenda was volgeboekt voor de rest van de dag, maar eerst was er nog een teamvergadering gepland. De twee vriendinnen stapten terug naar de praktijk. De dure wagen en zijn chauffeur waren verdwenen. Trees zag dat Louises blik even op de lege parkeerplaats bleef hangen en grinnikte.

De groepspraktijk bevond zich in een groot wit modern gebouw met een gelijkvloers en twee verdiepingen. De verschillende paramedische beroepen vulden het gebouw

met zijn allen helemaal tot aan de nok. Oorspronkelijk was dokter X met zijn praktijk begonnen in zijn eigen woonhuis, maar toen hij extra disciplines begon aan te werven liet hij dit gebouw neerzetten. Behalve Louise als psychologe, werkte er ook nog een diëtiste en een logopediste. Ze hadden allemaal een zelfstandig statuut, maar Dr. X bleef er sowieso de baas. Hij werd er ook door iedereen als dusdanig behandeld.

Op het einde van de gang op de gelijkvloerse verdieping was een grote vergaderzaal. De ruimte was zo'n acht bij vijf meter groot en besloeg daarmee de volledige breedte van het gebouw. Er stond een gigantische ovale vergadertafel met twaalf stoelen omheen. Het kleine team ging eigenlijk een beetje verloren in zo'n grote ruimte, maar Dr. X stond erop om wekelijks hier te vergaderen. Het was een kwestie van het hele gebeuren wat af te bakenen van de rest van de activiteiten.

Anne en Aline, de logopediste en de diëtiste van het centrum, waren al aanwezig. Ze zaten met gedempte stemmen te praten. Het waren allebei ranke blondines, die zussen konden zijn en elkaar ook buiten de werkuren geregeld zagen.

Louise plaatste zich aan de overzijde, Trees en Dr. X gingen elk aan een uiteinde van het ovaal zitten. Dr. X rommelde door zijn papieren, schraapte zijn keel en vroeg toen: "Is iedereen aanwezig? Kunnen we beginnen? De middag zal weer druk zijn en er zijn wat patiënten die ik nog besproken wil zien."

Iedereen besprak kort de probleemgevallen waar hij of zij op dat moment mee bezig was, cliënten die wat extra aandacht nodig hadden binnen een andere discipline werden onderling doorgeschoven en planningen werden opgemaakt. Trees nam druk nota, de dokter wilde immers van elke vergadering een

formeel verslag dat de collega's dan allen uiterlijk tegen het einde van de werkdag in hun mailbox zouden terug vinden.

De vergadering verliep vlot en om 14.00 zat iedereen weer keurig achter zijn eigen bureau om aan de slag te gaan. De patiënten kwamen bijna altijd op afspraak, maar het gebeurde ook vaak dat er iemand tussen kroop die in een crisis zat of dat Dr. X iemand binnen stak voor een consult. De middag passeerde vlug. Louise was blij dat ze niet teveel tijd had om na te denken. Af en toe had ze even tijd voor een kop koffie of een sigaret.

Louise rookte altijd op het kleine koertje achter de keuken, ingesloten door de omringende flatgebouwen. Van Dr. X mochten de rokers niet bij de voordeur staan. Louise begreep hem wel, gezien een rokende medewerker voor de deur niet strookte met het imago van een gezondheidscentrum. De dokter wilde graag dat Louise binnenkort ook rookstopbegeleiding zou aanbieden, maar ze zag niet in hoe ze rokers momenteel zou kunnen helpen af te geraken van een gewoonte die ze zelf zo liefhad. Louise was van plan om ooit wel te stoppen, maar dat voornemen werd, net zoals haar dieetplannen, meestal uitgesteld tot de dag nadien. Ze zag het trouwens ook niet echt zitten om nu een opleiding te gaan doen, hoewel de zaak ongetwijfeld alle onkosten zou vergoeden.

Tegen 19.00 was de laatste patiënt vertrokken. Het was nog licht buiten en Louise keek ernaar uit om naar huis te fietsen. Ze sloot haar pc af, negeerde opnieuw de stapel administratie die weer een beetje groter was geworden en trok haar jas aan. Licht uit. Ze trok de deur achter zich dicht. Anne was al naar huis. Aline stond te telefoneren aan het onthaal en stak haar hand op. De wachtzaal lag er stil en verlaten bij, de

stapel tijdschriften die Trees altijd op titel en datum ordende lag nu in een wanordelijke hoop door elkaar op de kleine koffietafel in het midden van de ruimte. De deur van Dr. X stond open. Hij zat achter zijn bureau. Trees keek mee op zijn computerscherm terwijl ze om zijn nek hing. Ze zagen Louise en zwaaiden synchroon.

Louise stapte de straat op. Ze zoog haar longen vol. De nazomerlucht rook naar zee en vers afgereden gras. Die lucht was de reden geweest waarom ze na de universiteit toch terug gekeerd was naar de kust. Telkens ze na een week op kot in Gent met de trein het station van Oostende binnen reed was het alsof ze voor het eerst in vijf dagen terug kon ademen.

Ze nam haar oude fiets uit het rek. Ze reed al met dezelfde oude fiets sinds ze nog op school zat. Ze had, voor alle nieuwe banden, wielen, zadels en herstellingen samen geteld, al lang een nieuwe fiets kunnen kopen. Maar ze hield niet zo van verandering. Ze had bovendien een heel lieve fietsmaker die haar altijd “meid” noemde en haar een beetje aan haar vader deed denken.

Louise stapte op en begon aan haar rit naar huis. Ze had geluk, de wind was gedraaid en zat nu in haar rug. Ze maakte snel vaart. Het feit dat ze geen auto en een hekel aan het openbaar vervoer had counterde, hoewel beperkt, haar voorliefde voor sigaretten en chocolade.

Tien minuutjes later stak ze de sleutel in de voordeur van het appartementsgebouw uit de jaren 1970. Haar kleine flat bevond zich op het technisch verdiep. Zes hoog, terwijl de trap maar tot vijf ging. Ze had één slaapkamer, een kleine keuken en badkamer. Er was ook een gezellige woonkamer met een verrassend groot balkon van waar ze over de stad

kan kijken. De meeste andere appartementen waren tweede verblijven en dus was ze gedurende de week meestal zo goed als alleen in het gebouw.

Ze duwde de zware deur open en hield ze met haar hele lijf tegen terwijl ze haar fiets langs zich heen naar binnen schoof. Echt handig was het niet, maar het lukte. Naast de lift was er een klein fietshok, waar ze haar fiets parkeerde. Even overwoog ze om die trap te nemen, maar toen voelde Louise in haar jas een pakje Camel zitten. Ze stak er eentje op. Met een brandende sigaret tussen haar lippen duwde ze op de liftknop. De lift was net groot genoeg om met er twee in te kunnen, of in je eentje als je heel veel boodschappentassen bij had. Nog steeds rokend duwde ze de liftdeur open om aan haar laatste klim van de dag te beginnen. Louise stak de sleutel in het slot en deed haar appartementsdeur open. Ze werd meteen verwelkomd door Marcel die hongerig miauwend rond haar benen kwam draaien. Ze viel bijna over haar eigen voeten en vloekte luid. Het beest schrok van de uitbarsting van zijn baasje. Hij spurtte weg, de woonkamer in en onder de grote zetel. Louise gooide haar jas en tas op de stoel in de hal en liep de keuken in. Ze duwde de sigarettenpeuk uit in de overvolle asbak onder de dampkap. Op de koelkast hing een 'tien kilo eraf in tien weken'- plan dat Louises moeder bij haar vorige bezoek had achter gelaten, naast een ander, meer evenwichtig en gezond plan dat Aline voor haar had opgesteld. Ze negeerde beide plannen en haar schreeuwende geweten en greep naar de doos witte pralines die ze zichzelf eerder die week cadeau had gedaan. "Morgen beter", fluisterde ze tegen zichzelf terwijl ze snel uitrekende hoeveel calorieën ze er daags nadien weer af zou moeten fietsen. Hoofdrekenen bleek alsnog zijn nut te tonen.

Louise vulde Marcells kattenvoer bij. Ze nam haar chocoladen buit mee naar de woonkamer, waar ze vermoeid in de zetel plofte. Terwijl ze praline na praline in haar mond stopte dacht ze aan wat Trees had gezegd. Heel even voelde ze zich vreselijk zielig. Zo zagen haar avonden er immers meestal uit; Marcel en de tv. Betrouwbaar maar beperkt. De vrienden die ze vroeger had waren ondertussen gehuwd en hadden kinderen. Louise vond het een grote inspanning om met iedereen contact te houden. Het gevolg was dat ze hen nog zelden zag. Ze had nooit een vriendje gehad die lang genoeg was gebleven om hem aan haar ouders voor te stellen. En sinds ze werkte was Louises sociale leven helemaal tot een minimum herleid. Het feit was dat ze overdag al zoveel moeite moest doen om met mensen om te gaan dat ze er 's avonds helemaal geen zin meer in had. Ze onderdrukte de neiging om zich aan zelfmedelijden over te geven en te gaan janken. Vervolgens negeerde ze de nog aantrekkelijker neiging om de pot choco leeg te lepelen.

“Dat doen psychologen niet”, zei Louise hardop tot zichzelf.

In de plaats daarvan ging ze nog snel een sigaret roken op het balkon. Terwijl de geluiden van de stad de nacht ingingen vroeg ze zich af wie die man in de auto geweest was.

De volgende dag was regenachtig. Meer herfst dan de zomer die nu feitelijk nog bezig was. Het was even druk op kantoor als de dag voorheen. De tijd vloog. Louise had om 17.00 iedereen gezien die op haar agenda stond. Ze besloot om wat vroeger te stoppen. Bij haar fiets aangekomen merkte ze het echter meteen: een leuke band. “Verdomme”, vloekte ze.

Een voorbijganger keek haar geschrokken aan en schudde toen meewarig zijn hoofd. Louise wist dat ze zou moeten

stappen. Daar had ze helemaal geen zin in, zeker niet op de veel te hoge hakken die ze altijd droeg in een poging om haar BMI kunstmatig omlaag te trekken. Ze gaf haar fiets eerst een stamp waardoor ze wankelde op haar oncomfortabele schoenen en haalde hem vervolgens dan toch maar uit het rek, zo kon ze hem met een kleine omweg in het fietsatelier binnen steken.

Er hingen regenwolken in de lucht. Louise besloot dat ze maar beter snel kon vertrekken, wilde ze nog enigszins droog thuis komen. Op zo'n momenten vroeg ze zich af soms of ze toch niet beter een auto kon kopen, maar om de een of andere manier vond ze zo'n grote aankoop beangstigend. Ze zette er een stevige tred in en vloekte nog eens luid toen ze de eerste vette spetters in haar gezicht voelde. Ze had haar jas die morgen thuis laten liggen, de weersvoorspellingen negerend. Het liep ook niet gemakkelijk, op pumps met zo'n fiets naast je. Haar schouders zeurden door de geforceerde houding en de kussentjes van haar voeten begonnen bij elke stap meer en gemener te gloeien.

Ze zag een paar bussen voorbij rijden, maar Louise beschouwde die niet eens als een optie. Op het moment dat ze net helemaal doorweekt was reed de zwarte Z4 voorbij.

"Snob", dacht Louise, zich maar in tweede instantie verbazend over het feit dat hij hier nog rond reed. En toen zag ze dat hij twintig meter verder langs de kant van de weg ging staan en stil hield. Ze stapte verder op het voetpad met haar fiets aan de hand.

Toen ze voorbij stapte ging het venster aan passagierszijde omlaag. Verbaasd stond ze stil. De jongeman achter het stuur leunde over de rechter zetel en keek Louise met zijn mooie gezicht heel vriendelijk glimlachend aan. Ze was zich plots

heel erg bewust van haar door de wandeling rood aangelopen gezicht en haar eigenzinnige haar dat door de vochtigheid altijd extreem ging kroezen.

“Problemen?”, vroeg de jongeman. Hij sprak met een accent dat Louise ergens in de regio van Oost-Vlaanderen situeerde.

“Neen, ik ben vergeten hoe je per fiets rijdt en ik word graag nat”, snauwde Louise. Terwijl ze zichzelf hoorde vloekte ze inwendig: “Verdomme, ik doe het weer.” “Sorry”, hernam ze, een stuk vriendelijker nu, “het regent nogal fel, zoals je kan zien en ik heb een lekke band.” Ze haalde een beetje verontschuldigend haar schouders op. “Beetje ellendig, begrijp je?”

“Kan ik je ergens heen brengen?”, vroeg hij.

Louise wist niet meteen wat ze daarop moest zeggen.

“Bedankt”, antwoordde ze toen, “maar ik ken je niet en eigenlijk moet ik ook zo ver niet meer.” Ze loog dat ze zwart zag.

Hij lachte zijn tanden bloot. Toen stak hij zijn hand uit. “Stijn”, zei hij plechtig, “aangenaam.”

Louise nam zijn hand aan. Zijn grip was stevig en hij bleef haar hand even vasthouden. “En jij bent?”, vroeg hij.

“Louise”, stamelde ze.

“Zo Louise”, zei hij, weer met die brede glimlach, “nu we elkaar kennen kan ik je een persoonlijke vraag stellen.”

De inmiddels helemaal doorweekte vrouw keek hem vragend aan. “Ja?”, vroeg ze.

“Word je echt graag nat?”

Louise voelde dat ze bloosde tot diep in haar nek. Hij liet haar hand los waar ze, overvallen door verlegenheid, even geen weg mee wist. Stijn wees langs haar heen naar een fietsrek bij een bushalte.

“Hang je fiets daar anders vast”, zei hij op zo’n kordate manier dat ze niet eens overwoog om niet te gehoorzamen. Ze knikte. Terwijl ze haar slot vast maakte vroeg ze zich even af waar ze in godsnaam mee bezig was. De regen stroomde over haar gezicht en gedurende een ogenblik stond ze knullig naar de auto te staren.

“Kom je nog?”, lachte Stijn.

“Ik verknoei je gehele interieur met mijn natte spullen”, zei Louise voorzichtig.

“Als het je beter doet voelen mag je ze ook gerust uit doen hoor!”, grinnikte hij.

Zo flauw. Louise voelde hoe haar wangen opnieuw hevig gingen gloeien en deed een stap achteruit.

“Louise! Ik maak maar een grapje!”, riep Stijn uit. “Kom! Stap in voor je ziek wordt!”

In de wagen was het behaaglijk warm. Louise voelde hoe haar natte kleren onmiddellijk aan haar lijf begonnen te kleven. Met haar ene hand en het enige stuk van haar mouw dat nog niet helemaal doorweekt was probeerde ze haar gezicht wat af te drogen. Ze moest er vreselijk uit zien, dacht ze, met haar natte krullen die nu in twijfel leken te staan of ze afro-gewijs gingen verder kroezen of tegen haar schedel zouden blijven kleven. De huid van haar blote knieën onder haar rok zag er door de frisse regen bloedrood uit en haar beige suède schoenen waren compleet en definitief verneukt. Ze probeerde de zoom van haar rok omlaag te trekken om haar benen wat meer te bedekken, tevergeefs. Haar kuitjes jeukten. Ze weerstond de neiging om zichzelf als gek te beginnen krabben en toverde een geforceerde glimlach om haar lippen.

“Waar woon je?”, vroeg Stijn.

Zonder na te denken gaf ze hem haar adres. Louise staarde voor zich uit, niet goed wetend wat te zeggen. Zo reden ze in stilte. Stijn tikte het adres in op het aanraakscherm van zijn GPS en baande zich een weg door het drukke spitsverkeer. Voor de deur van Louises appartementsgebouw stopte hij. Hij legde de motor af. Louise legde haar hand op de hendel om het portier open te maken. Ze wilde Stijn bedanken voor de lift. Voor ze iets kon zeggen greep hij haar pols. Ze schrok van zijn aanraking, maar hij keek haar geruststellend in de ogen en vroeg toen: "Wat eet je vanavond?"

Verward probeerde ze een intelligent antwoord te vinden, een antwoord dat er niet leek te komen. "Ik weet het niet...", stamelde ze, "iets uit de diepvries of zo?"

"Dat zal niet voldoen", zei hij, met een bedenkelijke blik en de zelfde kordate stem als waarmee hij haar de fiets had doen wegzetten. Hij dacht even na en zei toen: "Ik neem je mee uit eten." Hij zei het zo vastberaden dat ze er opnieuw zelfs niet aan dacht om hem tegen te spreken. Ze keek omlaag naar haar natte vodden.

"Ga je maar eerst omkleden", lachte hij, alsof hij Louises gedachten letterlijk kon lezen, "ik wacht hier wel even."

Ze knikte, wist niet goed waarom ze zo gedwee gehoorzaamde en stapte toen uit. Buiten de wagen was het opmerkelijk frisser dan erin en ze rilde. Ze omhelsde zichzelf en deed een poging om het kippenvel op haar armen weg te wrijven. Ze draaide zich om. Terwijl ze het portier nog vast had zei ze nog: "Je moet dit niet doen hé. Ik vind het al super dat je me tot hier hebt gebracht."

"Louise, je doet er mij een plezier mee."

En toen hoorde ze zichzelf zeggen: "Kom je anders even mee binnen terwijl ik mezelf opfris?"

Al haar interne alarmbellen gingen op maximaal volume af terwijl Stijn naast Louise naar de voordeur liep en toen mee de lift in stapte.

“Welke verdieping?”, vroeg hij.

“Zes”, antwoordde ze.

Met zijn vingers overliep Stijn de genummerde knoppen. “Er zijn er maar vijf”, grinnikte hij.

“Sorry, de laatste verdieping moet met de trap”, mompelde Louise. Nerveus veegde ze een natte krul uit haar roodgloeiende en tintelende gezicht. Haar neus kriebelde vreselijk. Stijn stond nu wel heel dicht bij haar in de kleine liftcabine. Hij rook heerlijk, naar Acqua di Giò van Armani. Hij droeg een zwart lederen jack en een donkerblauwe jeans. De kraag van zijn spierwitte hemd stak af tegen zijn gebruikte huid en leek wel een spel te spelen met enkele haarlokken in zijn nek.

Duizenden gedachten raasden tegelijkertijd door Louises brein en ze wist voor de tiende keer niet wat te zeggen. De lift kwam met een schok tot stilstand. “Het is de trap op en dan de rechter deur”, zei ze. Ze liet hem voor gaan.

Hij nam drie treden tegelijk en kwam met ruime voorsprong aan bij haar voordeur. Toen ze hem had bijgebeend keek hij haar verwachtingsvol aan.

“Wat nu weer?”, vroeg ze zich in stilte af. Ze beseftte dat ze er misschien een beetje vreemd uit zag, met haar natte kleren, haar bizarre kapsel en haar grote vragende ogen.

“De sleutel?”, vroeg hij.

“O ja.” Beschaamd om haar bizarre gedrag ging ze in haar veel te grote handtas op zoek naar de sleutel van het appartement. “Gevonden!”, riep ze even later triomfantelijk. Ze haalde het onding vanuit de diepten van haar zak en stak

de sleutelbos trots omhoog. Toen opende ze de deur en liet Stijn binnen in haar bescheiden stulpje.

Marcel kwam zijn baasje spinnend verwelkomen maar stooft weg naar zijn schuilplaats onder het bed in de slaapkamer toen hij de onbekende man in de hal zag staan.

“Wacht jij even hier?”, vroeg Louise, terwijl ze Stijn naar de zetel in de woonkamer leidde. “De keuken is daar, als je dorst hebt zit er wel iets in de koelkast. Glazen vind je boven de wastafel.” Ze probeerde rustig en zelfverzekerd over te komen, maar slaagde er nauwelijks in om oogcontact te maken. Ze voelde hoe zijn blauwe blik op haar rustte, hoe hij het zich in alle rust en met heel veel natureel comfortabel maakte. Louise draaide zich om en liep op een gecontroleerd tempo naar haar slaapkamer. Het liefst had ze willen rennen. Voor het eerst sinds ze hier woonde draaide ze de deur van haar kamer op slot.

Louise probeerde haar alarmerende buikgevoel te negeren en herhaalde als een mantra wat Trees haar had gezegd: “Leef een beetje, wees jong, geniet!”

Met trillende handen trok ze haar natte kledij uit. Haar spieren voelden stijf aan van de kou. Ze liet alles in een vochtige hoop op het roze vast tapijt liggen. In de aanpalende badkamer stapte ze in de douche. Het hete water bezorgde haar kippenvel. Na een snelle shampoobeurt stapte ze eruit en met een van haar knalroze extra grote badhanddoeken droogde ze zich snel maar zorgvuldig af.

Louise bekeek zichzelf nadenkend in de spiegel. “Waar ben jij in godsnaam mee bezig?”, fluisterde ze tegen haar spiegelbeeld. “Er zit verdorie een vreemde in je woonkamer!” Duizenden scenario's bevochten elkaar om in haar hoofd op het voorplan te komen. Ze kon het niet vatten. Waarom zou

zo iemand in haar geïnteresseerd zijn? Er moest een addertje zijn. “We gaan gewoon iets eten, Louise”, zei ze tegen zichzelf, “haal jezelf maar niets in je hoofd.” Ze smeerde haar getormenteerde huid snel in met een klets bodylotion. Aangezien ze niet teveel tijd wilde verliezen met het föhnen of stijlen van haar kapsel trok ze het in een strakke paardenstaart. Ze nam het eerste het beste ondergoed uit de lade en trok daarboven een jeans en een eenvoudige zwarte blouse aan. Zwarte pumps nu. Louise deed nog wat parfum en zelfs wat eyeliner op en draaide toen de slaapkamerdeur uit het slot.

Toen Louise de woonkamer binnen kwam zat Stijn druk gesticulerend te telefoneren. Hij zag haar en stopte met een brede glimlach zijn smartphone weg. Even had Louise de bizarre indruk dat haar woonkamer er net iets anders uit zag dan toen ze hem alleen had gelaten. Ordelijker. Het idee op zich leek zo belachelijk dat ze het meteen wegduwde. “Ik ben klaar”, zei Louise, beheerst en veel rustiger dan ze zich in werkelijkheid voelde.

Hij stond op, veegde zijn broek glad. Stijn zag er duur uit, met die donkerblauwe jeans die waarschijnlijk meer had gekost dan wat Louise op een hele week bijeen kon verdienen. Hij had zijn jack uitgedaan en droeg ook nog zwarte lederen schoenen. Alles rimpelloos en netjes. Zijn bovenste knoopje was los. Louise moest even slikken.

“Je ziet er fantastisch uit”, zei hij.

Ze hoopte zo hard dat hij het meende.

“Ik heb gereserveerd voor twee”, zei hij, “een tafeltje voor twee over een klein half uurtje. Is dat OK voor jou?”

Ze knikte. Het was de eerste keer dat een man die niet haar vader was Louise mee uit eten nam. Ze wist helemaal niet hoe

zich te gedragen. Ze trok onwennig aan haar mouwen. De blouse die ze droeg was een geschenkje van haar moeder. Ze was een stuk minder comfortabel dan de topjes en T-shirts die ze gewoonlijk droeg.

“Heb je een jas?”, vroeg Stijn.

Louise knikte opnieuw. “Kapstok in de hal.”

Ze liep hem voor en nam haar zwartleder blazer van de haak. Hij hielp haar in het jasje. Ze schrok bij zijn aanraking.

“Sorry”, mompelde ze, “Ik ben dat niet gewoon zo.”

“Hoe bedoel je?”, vroeg hij.

“Je weet wel”, antwoordde ze, “hoffelijkheid en zo. Ik kom niet zoveel buiten.” Ze keek hem aan en ze schoten beiden in de lach.

“Heb je alles bij je?”, vroeg hij.

Ze keek hem opnieuw aan, vragend nu.

“GSM, papieren, sleutels”, somde hij op.

“Jaja”, zei Louise. Ze schudde met haar tas om alle opgenoemde dingen in de diepte te identificeren. Ze zag Stijn fronsen en haalde verontschuldigend haar schouders op: “Sorry, chaos is mijn natuur en mijn tweede naam.”

“Geeft niet hoor”, zei hij vlug, maar ze geloofde hem niet. Hij streek even met zijn rechterhand door zijn haar en hupte toen al fluitend de trap af. Een verdieping lager hield hij de lift voor haar tegen. Hield de deur open en liet haar instappen. Drukte op de nul. Louise voelde opnieuw een vreemd gevoel in haar buik, maar weet het tegen beter weten in aan het snelle zakken van de lift. Ze besloot er verder geen aandacht meer aan te geven. Weerom viel het haar op hoe lekker hij rook. Ze gaf toe aan de drang om iets dicht bij hem te gaan staan. Hij glimlachte. Louise wist dat hij haar kleine toenadering had opgemerkt. Ze stapten samen de lift

uit. Hij hield zijn hand in de slag van haar rug terwijl ze naar zijn auto wandelden. Het was ondertussen opgehouden met regenen. Stijn hield het portier voor Louise open en hielp haar om in te stappen.

“My lady”, noemde hij haar. Hij maakte er een kleine, plechtige buiging bij.

Louise moest toegeven dat ze het allemaal eigenlijk best wel spannend vond. Hij nam haar mee naar een restaurant op de Albert I Promenade in Oostende zelf, zo ergens halverwege tussen het Casino Kursaal en de Venetiaanse Gaanderijen in. Louise had al van de zaak gehoord, maar was er zelf nog nooit geweest. Ze kregen een tafeltje aan het grote venster met zicht op zee en een fantastische zonsondergang, die nu de regen was gestopt in weelderig tinten roze, oranje en paars de hemel kleurde. Stijn hielp haar terug uit haar jas en schoof haar stoel dicht. Louise was dergelijke aandacht helemaal niet gewoon. De omgeving op zich was al zo ver buiten haar comfortzone dat ze dicht klapte en in haar schulp kroop. Het eten zag er fantastisch en ook heel duur uit, maar Louise speelde er maar wat mee op haar bord. Ze was gewoon veel te zenuwachtig om te kunnen genieten.

“Woon je al lang alleen?”, vroeg Stijn. Hij had een steak besteld die hij in een recordtempo verorberde.

“Sinds ik ben afgestudeerd.”

Hij schonk haar glas nog eens vol met witte wijn. Ze nam kleine slokjes. De lichtgele vloeistof smaakte fris, hoewel Louise onder andere omstandigheden eigenlijk liever een biertje dronk.

“Heb je veel familie?”

Louise schudde haar hoofd. “Valt wel mee. Ouders. Veel te veel broers. Marcel.”

“Je vriend?”, vroeg hij.

“Nee, de kat. Ik heb geen vriend.”

“Zie je ze vaak? Je familie, bedoel ik.”

“Nee, met het werk heb ik daar niet zoveel tijd meer voor.”

Hij knikte, nadenkend. “Wat doe je dan als je niet werkt?”

Louise moest even heel diep graven in haar geheugen. Wat deed ze als ze niet werkte? Tv kijken. Lezen. Ze schaamde zich plots heel diep voor haar beperkte leventje. “Een beetje van dit en een beetje van dat”, loog ze. Zo, dat klonk lekker mysterieus.

Stijn toonde zich ook heel erg geïnteresseerd in haar werk. Ze beantwoordde al zijn vragen, opgelucht dat hij het gesprek gaande hield. Dat leek hem overigens helemaal niet te storen. Louise dronk teveel, waarschijnlijk door de zenuwen, en daardoor slaagde ze er na een tijdje toch een beetje in om te ontspannen. Telkens opnieuw herhaalde ze tegen zichzelf: “Wees jong, geniet, leef een beetje.” En op de duur begon ze dat zelf ook een beetje te geloven. Ze praatte wat vrijer, speelde flirterig met een verdwaalde haarlok en keek niet meer zo verschrikt weg als hij in haar ogen staarde. Toen keek ze op haar uurwerk. “Fuck!”, vloekte ze.

Stijn keek haar een beetje geschrokken en onbegrijpend aan.

“Moet je ergens heen? Ik beloof je dat de auto niet zo meteen in een pompoen verandert.”

“Ik moet werken morgen”, legde ze uit, “en als ik niet voldoende slaap ben ik halverwege de dag geen mens meer.”

Het klonk vreselijk belachelijk.

“Jammer”, antwoordde hij, “maar ik begrijp het. Ik breng je wel thuis.” Louises aanbod om haar deel te betalen negerend rekende hij af. Hij hielp haar terug in haar jas en hield bij het naar buiten gaan de deur voor haar open. Op de terugweg